En Büyük Tehlike!

Millî Türk davasına aykırı bir cereyanın içyüzü.

TÜSTAV
ARŞİV
BELGESİ

Yazan: F. Erkman

1943

TÜSTAV

En Büyük Tehlike!

Milli Türk dâvasına aykırı bir cereyanın içyüzü..

Yazan :

F. ERKMAN

TÜSTAV
ARŞİV
BELGESİ

AK-ÜN MATBAASI, GALATA
1943

TÜSTAV

ÖNSÖZ

Dünyanın dört tarafını kana bulayan cihan harbi içinde ateşin ortasında bulunuyoruz. Hükûmetimizin isabetli bitaraflık politikası sayesinde bugün sulh içinde yaşıyoruz. Fakat hiç bir zaman harp tehdidinden mutlak surette uzak bulunduğumuzu iddia edemeyiz. Hattâ tehlikenin pek yakın olduğunu söylersek hiç de hata etmiş olmayız. Zaten hükûmetimizin takip ettiği millî müdafaa siyaseti ve her zaman silâh elde hazır bulunmamız da bu düşüncenin bir neticesi değil midir ?

Her ne kadar bugünkü sulh ve sükûn içindeki yaşayışımızı muayyen nisbetlerde teminat altına alan, hükûmetimizin basireti, ittifak ve dostluklarımız, bugünkü askerî ve siyasî şartların hususiyeti gibi bir takım garantiler varsa da aksi istikamette tesir eden âmiller de hiç de zayıf değildir ve gittikçe de kuvvetlenmektedir. Tehlike gün geçtikçe büyüyor.

Sulh ve sükûnumuzu, rahatımızı bozacak dışarıdan gelecek tehlikeye karşı bütün milletçe hazırlanmış bulunuyoruz, her geçen gün de hazırlıklarımızı ikmale bütün varlığımızla çalışıyoruz. Fakat tehlike yalnız bu değil !

Türk milletinin bugünkü huzuruna, asude yaşayışına karşı sinsi ve pusuda yatmış diğer bir tehlike ile de karşı karşıyayız. Memleketimizin hakikî menfaatlerine aykırı, taban tabana zıt gayeler için bizi harbe sürüklemiye uğraşanlar, sulh ve sükûnumuza suikast yapanlar var.

Dikkat !.. Bu suikastçıları uzakta zannetmeyin ! Bunlar kendi içimizdedirler..

Ne tarafımıza baksak sözde milliyetçi bir maske altında hakikî hüviyetini gizlemiye çalışan bu suikastçıları, yüksekten atan bir takım parlak cümlelerle millî hissiyatımızı tahrik maksadiyle hararetli bir faaliyet içinde görüyoruz. Bunların; kahvede, vapurda, trende, umumî yerlerde muhtelif meseleleri ele alarak

ağızdan propagandalarına pek çoğumuz şahit olmuşuzdur. Ellerinde bulundurdukları gazete ve mecmualarla, çıkardıkları bir sürü kitap ve risalelerle binlerce dimağı zehirlemekte, sakar bir takım düşüncelerle aşılamaktadırlar. Fikir ve iddialariyle sadece Kemalizm prensiplerine aleyhtar bir cephe almakla kalmazlar, ırk, kan vesaire gibi hiç bir ilmî esasa dayanmıyan safsatalarla yurtdaşlık camiamızda zorla ayrılıklar yaratmıya çalışmak suretiyle Cümhuriyet kanunlarını ve nizamlarını hiçe sayarlar; hareketleriyle, sözleriyle, yazılariyle hükûmetimizin dış siyasetine de aykırı hareket ederler.

Muharip taraflardan birine karşı tapınma derecesine varan senpatileri ve taraftarlıklariyle dürüst bitaraflığımızı ihlâl etmiye, hattâ bizi istilâ harbine sürüklemiye uğraşırlar.

Onun için biz bu adamları ne alelâde bir geveze, ne de kendisinin kani olduğu fikri fisebilullah korumak ve yaymak isteyen bir fikir kahramanı sayabiliriz. Böyle bir telâkki afakî olarak onların ekmeğine yağ sürer, tehlikenin daha kuvvetlenmesine imkân bazırlar.

Bunlar memleketimiz için, yurdumuz için muzir adamlardır!

Ortaya attıkları fikir ve iddialarının arkasında, öz millî davalarımıza düşman, millî istiklâlimizi tehdit eden sinsi yabancı bir politikanın propagandası gizlidir. Sözlerine, yazılarına hâkim olan hep bu menhus propagandadır

Bu pan türkist, Turancı, ırkçı, Türkçü kuklalar iplerini tutan yabancı ellerin istediği oyunları onların istediği gibi oynamaktadırlar. Gayelerinin millî olduğunu istedikleri kadar iddia etsinler, bu hareketin ustaca idare edilen manivelâsı yabancı ellerdedir. Yabancı bir istilâ politikasının birer çığırtganı olan bu adamlardan memleketimiz ve yurdumuz için zarardan başka ne beklenebilir ?.

Tehlike büyüktür ! Bu ırkçı Türkçü cereyana karşı gözümüzü açmak, uyanık bulunmak bugün için bir milli dava, vatanî bir vazifedir

Her türlü faaliyet ve hareketleriyle yurdumuz ve millî istiklâlimiz için zehirli fikirlerini gençlerimize aşılayan bu sahte vatanperverlerin kim olduklarını, arkalarında kimlerin gizlenmiş bulunduğunu ve düşüncelerinin hakikî mahiyetlerini, maksatlarının ne olduğunu, tahakkuku halinde isteklerinin Türkiyemizi nelere sürükleyebileceğini açığa vurmayı milletini seven, yurdunu mukaddes tanıyan, Millî İstiklâlimize her şeyin üstünde yüksek bir

değer veren bir Türk sıfatiyle kendime bir vatan vazifesi bildim.

İşte bu gaye ile bu broşürü yazıyorum. Türk milletinin, bilhassa genç münevverlerimizin önünde bu adamların mahiyetlerini gizledikleri maskeleri hakikaten istediğim gibi kaldırıp atabilirsem ne mutlu. Fakat ben tek başıma bu işi lâyikiyle başaramıyacağımı zannediyorum. Onun için muhterem okuyucularımın bu noksanımı iyi niyetime bağışlıyacaklarına, diğer taraftan da Kemalist; hakikî milliyetçi, demokrat, liberal, ileri düşünceli yurtdaşlarımın bu mühim memleket davasında kendileri için de bir hisse ayıracaklarına eminim ve bu emniyetledir ki bu işe girişmek cesaretini kendimde görüyorum...

* * *

Milliyetçilik ve Türkçülük bir inhisar malı mıdır?

"Türk olmağı sevmek ve Türk olmağı kabul etmek Türk milletine mensup olmanın verdiği bütün haklara malik olmak için kâfidir". *İ. İNÖNÜ*

Kendilerine bir takım uydurma şecereler düzerek, yedi sekiz göbek yukarıdan beri öz Türk olduğunu, hiç değilse arkadaşları arasında iftiharla ilân eden bu Türkçü efendiler birbirlerinin öz Türklüğünü bile kıskanırlar ve birbirlerine inanmazlar. Tabiî, âlemi de kendileri gibi bilirler.

Bizzat kendisinin de şeceresi uydurma olunca karşısındakinin şeceresine inanmamakta elbet mazurdurlar; fakat ne de olsa inanmak zarureti var. İlk tanıştıkları gün yekdiğerinin şahsına ve türkçülüğüne itimat edebilmek için her şeyden önce soylarını, şecerelerini sorarlar, bunun büyük ehemmiyeti vardır. Bu düzme şeyler âdeta bir liyakat mazbatası işini görür.

Birbirlerinden daha muhteris olan bu adamların arasında, en ufak sebeplerle, anlaşmamazlıklar sık sık görülür; böyle bir şey

olunca derhal; esasen o Türk değildir, Arnavud'dur, Ermenidir, şeceresi de yalandır. Taşköprülü değil, Rumelilidir, filân gibi sözlerle birbirlerine hücuma geçerler. Uzaktan yakından bu zümre ile ilişiği olan kimseler bunun birçok misallerine şahit oldukları gibi, ikinciteşrin 942 tarihli *Gök Börü*'deki "Hesap veriyoruz„ yazısını, Adsız ve Hamza Sadi Özbey'in «Hesap böyle verilir» broşürünü ve saireyi okuyanlar da bu saçma münakaşaları ve kavgaları görmüşlerdir. Bu sahadaki kavga ve münakaşalarda ister lehte, ister aleyhte kullanılmış olsun, delillerinin hepsi de Allah için sağlam ! Meselâ birisi diğerinin Perzerenli ve Arnavud olduğunu söylemiş, aksini isbata yeltenenler Erkilet Paşaya sormuşlar, o da bu kasabada bulunduğu için Perzerenlilerin Türk olduğunu söylemiş. Mesele tamam, dava isbat edilmis oluyor.

Beraber çalıştıkları, ülküdaş saydıkları kimselere bile Türkçülüğü vermeyen bu Türkçüler kendilerinden olmıyan öz Türk evlâtlarına ise büsbütün hasis davranırlar, Türklüğü mıskal ile satarlar. Hele milliyetçiliği sadece kendi inhisarları altına bulundurmak isterler.

Milletini seven, ayni zamanda Türk milletini esaretten kurtardığı için Cümhuriyet İnkılâbını da seven, Kemalizme candan bağlı bir vatandaş bunların nazarında milliyetçi değildir.

Milletini seven, milletinin maddî, manevî sahada yükselmesi için rahat ve huzur içinde yaşamasını isteyen bir yurtdaşı da bu adamlar milliyetçi saymazlar.

Milletini, memleketini seven, millî istiklâlimizi her şeyden üstün tutan, her şeyden aziz bildiği bu millî varlığı tehlikeye sokacak herhangi bir yabancı taarruz vuku bulmadan harbi istemiyenlerden hiç kimse bunlara göre milliyetçi olamaz.

Yurdunu, yurtdaşlarını seven, müstakil bir milletin hür olması zaruretini kavramış olan ve bu itibarla da milletinin reşid bir millet muamelesi görmesini istiyen herhangi bir Türk bu adamların kanaatine göre milliyetçi değildir.

Milletini, yurdunu seven ve vatanı, Türkiye Cümhüriyeti Halk Partisi programının birinci maddesinde yazılı olduğu gibi : «Vatan, Türk evlâdının eski ve yüksek tarihi ve topraklarının derinliklerindeki eserleriyle, bugün üstünde yaşadığı siyasal sınırlarla çevrilmiş kutsal yurttur» şeklinde kabul edip Turandan, kızıl elmadan dem vurmayan bir kimse de milliyetçi değildir.

Yurdunun selâmetini bugünkü harpte bitaraf kalmakta bu-

lan, milletinin hakikî menfaatlerini müdrik bir insan bu Türkçüler nazarında milliyetçi değildir.

Bugünkü harp meselelerinde demokrasi cephesine uzaktan yakından sempati gösterenler de milliyetçi değildir. Milletini seven, milletinin muasır medeniyet merhalesine ulaşmasını istiyen ve bunun için de müsbet ilimleri esas tutarak din ile dünya ve devlet işlerinin birbirinden ayrı kalmasına taraftar olanlar da bu adamlarca milliyetçi addedilemezler.

Milletini seven, Türk milletinin siyasî, içtimaî sahada yükselişini kendine ideal bilen ve fakat millet ve memleket meselelerinde, ilim sahasında materyalist felsefe görüşüne sahip olan Türk münevverleri bu adamların yanında hiç bir vakit milliyetçi sayılamazlar.

Milletini seven ve bu sevgisini dar hudutlar içinde hapsetmiyerek insanlık sevgisine kadar yükselten, diğer milletleri de ayni derecede yüksek gören, kimseye hor bakmıyan olgun seviyede yurtdaşlar da milliyetçi değildir.

Milletini seven, hakikî millî kültür ve san'atın aynı zamanda insanî olmasını istiyen kültürlü hiç bir Türk bu adamların nazarında milliyetçi değildir.

Milletini seven, kadın yurddaşlarımızın da erkeklerle aynı hakka sahip olmalarına, iş sahasında onlarla müsavî tutulmalarına taraftar olan türkler de bunlara göre milliyetçi değildir.

Velhasıl Halk partisinin milliyetçi, cümhuriyetçi, inkılâpçı, halkçı, devletçi ve lâik vasıflarını tamamiyle benimsemiş olan yurtdaşların hiç biri milliyetçi değildir.

İyi, yüksek, hattâ hakikî milliyetçiliğin ayrılmaz bir unsuru olan daha birçok vasıflar, hasletler sayabiliriz ki, bu zümre tarafından mübah görülmezler; hattâ okadarla kalsa yine iyi, derhal, en hafifinden en şiddetlisine kadar, birsürü küfürlerle rededilir ve bu vasıflara sahip vatandaşlara seksen türlü isnadlarla hücum edilir.. Bu efendiler dar bir tekke zihniyetiyle, kendilerinin saçma sapan fikirlerine iştirâk etmiyen, hattâ mümaşat göstermiyen herkese basma kalıp birer lâkap takarlar ve bu hareketleriyle de iddiaları hesabına zaferler kazandıkları zanniyle mağrur olurlar, koltukları kabarır. Kendilerinden olmıyanlar için cevaplar hazırdır. Onlar, demokrattır, liberaldır, insaniyetçidir, beynelmilelcidir; hattâ daha ileri giderler, çıfıttır, hiç değilse öz Türk değildir.

Sözde Türktür.. En ağırbaşlı, en temkinli hareket ettikleri

zamanlarda ise en hafif manâsiyle, «dar milliyetçi»'dir «küçük vatansever»'dir.

Okuyucularımın aklına, peki ama bu adamların nazarında milliyetçi olmak için ne gibi şartlar lâzımdır, kimler milliyetçidir? gibi bir sual gelebilir.

Yabancı memleketlerde doğarak revaç bulan ve hüküm süren ırkçı ideolojinin Türkiyede çömezliğini yapan bu efendiler bu ideolojiyi tabiatiyle millileştirememiş, Türk sosyetesinin ihtiyaç ve şartlarına göre, müşahhas olarak nazariyesini kuramamış oldukları için bir ihtalât malı gibi kalıbiyle memlekete sokmak zaruretinde kalmışlardır. İddialarının fikrî temelini, nazarî esaslarını toplu bir halde efkârı umumiyeye arzedecek bir eser de veremedikleri için ilmî ve siyasî görüşlerini toplu bir halde tetkik imkânı yoktur. Ancak şurada burada çıkmış muhtelif yazılarda bu derme çatma fikirleri bulmak ve onlardan bir manâ çıkarmak lâzımdır. Esasen bir numaralı türkçü diye tavsif edilen ve bir çokları arasında lider geçinen Dr. Ziya Nur'un da dediği gibi kendi aralarında tam bir fikir birliği yoktur: ideoloji bakımından Turancı, Türkçü, Anadolucu gibi kısımlara ayrılmaktadırlar(*). Bu grupların görüşleri arasında, bu ayrılığa sebep olan farklar nelerdir? Her birinin kökleşmiş, doktrinler halinde tebellür etmiş kanaatleri olmadığı için belki kendilerince de malûm değil; isimlerine bakarak bir hüküm çıkarılabilirse de, kendilerinden olmayan için Bektaşi sırrı halinde kapalı kalmaktan yine de kurtulamazlar.

Böyle olmakla beraber, hemen hepsinde müşterek bulunan fikir ve hükümlere dayanarak bu türkçüler nezdinde kimlerin milliyetçi sayılabilecekleri sualine cevap verebilmek yine de mümkündür. Bunlara göre hakikaten millyetçi vasfına lâyık görünmek için ırkçı, dinci, esatirci ve harp taraftarı olmak, totaliter rejimlere, diktatörlüklere bağlılık derecesinde hayranlık göstermek, felsefede idealist ve mistik olmak lâzımdır, yani bir kelime ile kendilerinden olmak icap eder.

Şimdi buraya kadar ileriye sürdüğümüz iddiaları isbat için bizzat bu efendileri dinleyelim :

(*) «Hesap böyle verilir» — Adsız : Sahife 25.

Irkçılıkları nerden geliyor?

Bunların hepsi de istisnasız ırkçıdırlar. Milleti Halk partisi programının ikinci maddesinde tesbit edildiği gibi "ulus: dil, kültür ve ülkü birliğiyle birbirine bağlı yurtdaşlardan meydana gelen esaslı ve sistemli bir bütündür» şeklinde kabul etmezler. Milleti tarif ederken ırk ve kan birliğini de mutlak şart koşarlar. Hattâ bazılarının fikir ve iddialarında her vakit besmele gibi ağızlarından düşürmedikleri bir de şiarları vardır: «ırkların üstünde Türk ırkı» şiarı... Bu şiar, hattâ halâ çıkmakta devam eden *Gök Börü* mecmuasının kapağında Orhon harfleriyle yazılı. Gümrükten geçen bu mal için menşe şahadetnamesi sormıya lüzum yok; adı üstünde.

Irkçılık nazariyesinin mahiyetinden, hiç bir ilmî esasa dayanmıyan ve bütün insanlık tarihini inkâr eden bir saçma olduğundan burada bahsedecek değiliz. Risalemizin hacmı da zaten buna elverişli değil. Fakat bu cereyanın nerelerde, ne zaman, ne gibi şartlar altında ve nasıl bir maksatla ortaya çıkarıldığını kısaca gözden geçirdikten sonra bunların neden ve nasıl ırkçı olduklarını, millet tariflerine ırk ve kan birliğini niçin şart koştuklarını, vatanı neden hepimizin anladığı manâdan başka anladıklarını daha iyi aydınlatabiliriz. Tarihte ne zaman ırkçılık ortaya atılmışsa orada yabancı milletlerin tahakküm altına alınmak istendiği, ezildiği ve soyulduğunu görürüz. Yüksek ve aşağı ırklar meselesini esaret devrinde esirleri çalıştırabilmek, Orta çağda kilise ve derebeylik hakimiyetini devam ettirebilmek için, Yeni dünyanın keşfiyle geniş ölçüde milletlerarası ticaretin başladığı zaman yabancı milletlerin elindeki serveti tâlân edebilmek ve istilâcılık devrinde de müstemleke ve yarı müstemleke halklarının tazyik ve istimsarını mazur göstermek için ortaya atılmıştır. Son zamanlarda Avrupa ve Asyada bazı memleketlerde yeniden canlanması da muayyen milletlere haksız ve lüzumsuz bir yükseklik izafe ederek diğer zaif ve geri milletleri idareye salâhiyet ve hak iddia etmek suretiyle yeni bir harbin açılması fikriyatını hazırlamak ve nihayet geri milletleri esaret altına almak gayesiyle vukua gelmiştir. Netekim Habeşistan, Çin Japon ve şimdiki cihan harbi de patladı ve irili ufaklı bir sıra Avrupa milletleri şimdi istilâ ve esaret altında tutulmaktadır.

Bizim memleketimiz için böyle bir ihtiyaç var mıdır? Ha-

yır. İstiklâl Harbinde ve Cümhuriyet İnkılâbiyle yarı müstemlekelikten kurtulmak ve bu suretle yabancı tahakkümüne karşı millî kurtuluş hareketlerinin iyi bir nümunesini vermiş bulunan anti emperyalist Türkiyenin hiç bir istilâ emeli yoktur. Bütün milletlerin hürriyet ve haklarına, millî istiklâllerine sahip olması prensibi Kemalizmin başlıca şiarlarından biridir. Kendi iktisadî istiklâlini çetin mücadelelerden sonra ancak kazanabilmiş ve halen de takviye ile meşgul olan Türkiyemizin diğer milletlere ait servet kaynakları için de hiç bir hırsı yoktur. Hiç bir devletin toprağında gözümüz olmadığını, milletimizin en büyük salâhiyet sahibi şahsiyetlerinin ağızlarından bir kaç defa dinledik. Şu halde bu maksatlar üzerine temel kurmuş bu nevi cereyanın memleketimiz için hiç bir zarureti ifade etmemesi, bize yabancı kalması gerektir. Bu çeşit cereyanlar bizde ancak kendi hususî menfaatleri için bizi alet olarak kullanmak isteyen yabancı devletlerin teşvikiyle uyandırılmış olabilir. Netekim Meşrutiyet ikılâbından sonra parlamıya başlamış olan pan Türkist cereyanın İ. kinci Willhelm Almanyası tarafından memleketimize sokulmuş ve körüklenmiş olduğunu bilmiyen yoktur Yakın ve Orta Şarkta'ki iktisadî ve siyasî menfaatleri bakımından İngiliz imparatorluğu ve Rusya Çarlığı ile çarpışma halinde bulunan Alman emperyalizmi Yakın Şarkın ve Asyanın geniş servet kaynaklarından nasibedar olmak için gözünü Türkiyeye dikmişti; nüfuzu altına aldığı Osmanlı imparatorluğunu rakiplerine karşı harekete geçirmek istiyordu. Böyle bir harekete esas olabilecek fikriyatın da hazırlanması lâzımdı. Pan Türkist cereyan böyle bir maksat için çok uygun olabilirdi. Çarlık Rusyasının Türkiye üzerindeki beslediği istilâcı emelleri de böyle bir cereyanın yer bulmasına, tutunmasına musait bir zemin vazifesi görüyordu.

Yurdumuzdan uzak ; binlerce kilometre mesafede oturan Tatar, Özbek, Kıpçak, Azeri vesaire gibi milletler de kendi öz camiamızın bir malıymış gibi gösterilerek tâ Asyanın ortalarına kadar uzanan, dallı budaklı büyük bir Türk imparatorluğu kurmak hulyası millî bir ideoloji olarak memleket gençleri arasında yayılmıya başlamıştı. Ozaman bu cereyanın önderliğini Ziya Gökalp yapıyordu İçine bazı Azerî ve Tatarların da katıldığı *Türk Yurdu* ve saire gibi mecmualar bu fikre bir organ, Türkocakları, Türk dernekleri vesaire gibi teşkilâtlarda bu faaliyete bir merkez vuzifesini görüyordu.

Şimdiki milletlerarası ve memleket içi şartların hususiyet-

lerine rağmen bugünkü vaziyet de hemen aynıdır. Diğer memleketlerin zararına istilâ emellerinin tahakkuku ve netice itibariyle kendi hesaplarına diğer milletlerin esaret altına alınmaları için ilimle hiç bir ilişiği olmıyan, sadece siyasî maksadlarla ve menfaatler temini gayesiyle yüksek ve aş ğı ırklar, yüksek ve aşağı milletler gibi bir takım bahaneleri ortaya atan bunlardır.

Büyük devletler birbirleriyle harbediyorlar. Harbı açanlar birinci Cihan Harbindeki maksatlarını aynen güdüyorlar İngiliz ve Alman imparatorlukları, İngiliz imparatorluğunun nüfuz mıntakalarının ve müstemlekelerinin paylaşılması uğurunda savaşıyorlar. Bugünkü Almanya da İkinci Wilhelm Almanyasının Şarka doğru genişleme politikasını takip ed yor Yüksek ve aşağı ırklar fikrini ortaya atan devletler sadece harbi kendi halklarına makul ve zarurî göster nek için bu çareye baş vuruyorlar. Bu devletlerin kendi giriştikleri harpte kendilerine müttefik kazanmak istemeleri de gayet tabiî bir şeydir Esasen her harpte muharip taraflar ayni gayeyi temine uğraşırlar. Bunlar ayrı ayrı ülkelerde, oradaki şartlara, hususiyetlere göre, oraya mülayim gelecek ve taraftarlar kazanacak bir takım fikirleri yaymak suretiyle kendi lehlerine bir cereyan yaratmak ve rakip tarafa karşı filî bir cephe kurmak isterler. Bizi alâkadar edenler içinde müslüman birliği, Arap birliği, Türk birliği ve saire misal olarak gösterilebilir. Bugünkü harbe tekaddüm eden yıllarda ve bilfiil harp senelerinde bu propagandaya bilhassa ehemmiyet verilmesi buna iyi bir delildir.

Efendiler ne halt ediyorsunuz?

Bizim memleketimizdeki Türkçülük cereyanı da yine bü yük bir Türk imparatorluğu kurulacak vadiyle Türk milletini yabancı isteklere alet olarak kullanmaktan başka bir maksat gütmemektedir. Bu cereyanı bizim aramızda yaratmak isteyen devletlerin bundan bekledikleri gaye gayet sarihtir. Çünkü, Türk olduğu iddia edilen topluluklar karşı tarafta bulunuyorlar; bizi böyle lüzumsuz ve faydasız bir sergüzeşte atmak suretiyle kendi karargâhlarını bizim zararımıza kuvvetlendirmek istiyorlar.

Bu memleketler, zimamdarlarının öz menfaati için giriştikleri harpte rakipleriyle karşı karşıya çarpışsınlar, kozlarını varsınlar kendi kendilerine paylaşsınlar.. Biz Türkler kestaneyi onlar he-

«Fakat kimsenin yerinde, mal ve varlığında gözü olmıyan «ve âdi kinler gütmeyi yüksek millî seciye, şeref ve şanına ya- «raştırmayan bir millet olmaklığımız her nerede olursa olsun «kendi milletdaşlarımızla ilgilenmekten bizi menedebilir mi? «Hayır, millî seciye, millî şuur ve millî duygu sahibi er bir mil- «let ve büyük bir ulus olmak için gereken vasıfların başında «ırkdaşa ve milletdaşa sevgi ve saygı vardır. Bu milletler her «ferdi kendi kanından olan diğer fertleri nerede ve nereden olur- «sa olsunlar, sormak, aramak, iyi veya kötü durumlarını öğren- «mek ve onlara *elden gelen yardımı yapmakla* mükelleftir»(*) diyor Bu ırkdaş ve milletdaşlarımız kim? Bizden kim ve ne zaman yardım istemiş? Bunu Türk milleti bilmiyor, böyle bir şeyin de farkında değil .. Görülüyor ki Erkilet seksen dereden su getirerek millî hislere hitaben ve dokunaklı sözler söylemek suretiyle aynı gayeyi telkin etmek istiyor.

Yine aynı muharrir, ayni mecmuanın 24'üncü sayısında "Milliyetçilik neden lâzımdır?„ başlığı altında :

«Milliyetçiliğin gayesi ise soy, kan, dil, tarih, anane, âdet ve «kültür bağlarının manen ve maddeten birleştirdiği bir milletin «muhtelif kısımlarını esir iseler kurtarmak, *bir araya getirmek*(**) «ve kendi işlerini görür bir hale koymaktan ibarettir».

Az aşağıda :

«Milliyetçilerin gözleri hiç kimsenin ne toprak, ne mal, ne «de varlığında değildir. Onun öz dileği öz milletini kurtulmuş *ve* «*tek bir millî bayrak altında birleşmiş*(***) görmekten ibarettir». diyor Bu ne perhiz, bu ne lâhana turşusu !. Kültürleri, tarihleri, psikolojik hususiyetleri, hattâ dilleri bile ayrı olan, kendi ayrı hayat ve ekonomilerine sahip bulunan bu milletleri Emir Erkilet niçin bizdenmiş gibi gösteriyor? Onları bize manen ve *maddeten* bağlayan ne gibi bağlar vardır? Onların oturdukları yerlerin bizim yurdumuzla müşterek hudutları yok. Aramızda yabancı ülkeler var, kimsenin toprağında, varlığında gözümüz olmadığına göre bu milletleri niçin kendi bayrağımız altına almak istiyoruz? Onlar böyle bir şey istiyorlar mı? İstemiyorlar.. Nihayet istedikleri bile farz ve kabul edilse niçin biz kan dökelim, niçin biz fedakârlığa katlanalım; burada ne bizim, ne de bizden hiç bir suretle yardım beklemiyen Kırım Tatarlarının veya şimal Türklerinin menfaati var.

(*), (**), (***) Cümleler tarafımızdan italik dizilmiştir.

Bir diğer yazısında aynı muharrir Şimal ve Kırım Tatarlarının da Türk olduğunu iddia ederken, yazısını(*)

«Bize düşen vazife ise, bu gibi ayrılıklara mani olarak her «gün birliğe doğru yürümek ve ayrılık görenlere değil, birliği «isteyenlere yardım etmektir».

cümlesiyle bitiriyor. Ortada bu birliği istiyenler pek açık görünmüyor. Biz mi ? Muhakkak ki değil ! . Şimal ve Kırım Tatarları mı ? Onlar da değil ! O halde kime yardım edecek imişiz ? Sadece Zeki Velidi'lere, Muharrem Feyzi Togay'lara ve hempalarına mı ? Yoksa yabancı devletlere mi ! Kime ?..

Bir an için Kırımlıların, Kazanlıların, Azerbeycanlıların ve sairenin şimdiki hayat şartlarından ve devlet sistemlerinden memnun olmadıkları farzı muhal kabul edilse bile bu işi neden biz üzerimize alıyoruz, varsınlar kendileri yapsınlar ! Bizim onlar hesabına dökecek kanımız, feda edilecek canımız ve malımız yok ! . Bütün Türk ve Tatarları içine alacak büyük Türk imparatorluğu ! .

Yabancı devletlerin ve onların Türkiyedeki uşaklarının inanır gibi göründükleri ve Türk milletini inandırmak istedikleri bu ham hayal karşısında insan gayri ihtiyarî Cümhuriyet inkılâbımız zamanında hilâfet lağvedilirken saltanatla alâkadar ve binnetice yabancı devletlere hizmet eden mürteci zümrelerin bir Türk halifenin idaresi altında bütün islâm âlemini birleştirmek için sarfettikleri boşuna gayretlerini hatırlıyor... O zaman onlar islâmları bizim idaremiz altına almak hayaliyle yaşıyorlardı, şimdiki Türkçüler de Meşrutiyetten sonraki selefleri gibi bütün Türkleri birleştirecek muazzam bir imparatorluk hayalinin peşindeler. Filhakika bunlar tam manasiyle aynı şeyler değildir. Fakat böyle bir sergüzeşte atıldığı takdirde Türkiyemiz için doğacak netice aynı olacaktır. Bu münasebetle okuyucularımıza, o vakit bu halife taraftarlarına karşı Gazi Mustafa Kemalin söylediği bir iki cümleyi hatırlatmak isteriz :

Böyle bir hükümdarın (halife namı altında bir hükümdarın) temini mevkii için bir avuç Türkiye halkını hasr ve tahsis etmek, onu mahveylemek için tatbik olunagelen tedbirlerin en müessiri olmaz mıydı ?(*).

Halifeye, dünyaya meydan okutmak ve onu umum is-

(*) *Çınaraltı* mec. No. 26: "Şimal ve Kırım Türkleri Tatar mıdırlar?„
(**) Nutuk, 1927 tabı, sahife : 432-433.

İâm ümuruna tasarruf sahibi kılmak fikrinde olanlar, bu vazifeyi yalnız Anadolu halkından değil, onun sekiz on misli nüfustan mürekkep olan büyük islâm kütlelerinden talep etmelidir. Yeni Türkiyenin ve yeni Türkiye halkının, artık kendi hayat ve saadetinden başka düşünecek bir şeyi yoktur... Başkalarına verecek bir zerresi kalmamştır...(*).

Bir an için farzedelim. ki dedim, Türkiye, mevzuubahs vazifeyi kabul etsin .. Bütün âlemi islâmı bir noktada tevhid ederek sevk ve idare etmek gayesine yürüsün ve muvaffak dahi olsun! Pek alâ ama, tahtı tabiiyet ve idaremize almak istediğimiz milletler derlerse ki, bize büyük hizmetler ve muavenetler yaptınız, teşekkür ederiz. Fakat biz müstakil kalmak istiyoruz. İstiklâl ve hâkimiyetimize kimsenin müdahelesini muvafık görmeyiz! Biz kendi kendimizi sevk ve idareye muktediriz!

«Ohalde Türkiye halkının bütün mesai ve fedakârlığı sadece bir teşekkür ve dua almak için mi ihtiyar olunacaktır?»(**).

«Millete şunu da ihtar ettim ki, kendimizi cihanın hâkimi zannetmek gafleti artık devam etmemelidir. Hakiki mevkimizi, dünyanın vaziyetini tanımamaktaki gafletle, gafillere uymakla, milletimizi sürüklediğimiz felâketler yetişir!. Bile bile ayni faciayı devam ettiremeyiz»(***).

Millî İstiklâl savaşında ve müteakip yıllarda Türk milletine önderlik etmiş olan Atatürk tarafından söylenen bu veciz sözler, sadece o zamanki şeniyeti, hakikati aksettirmekle kalmaz, bugün de derin bir gerçeği ifade etmektedir. Bu cümleler içinde geçen *islâm* yerine Türk kelimesi kullanılacak olursa, pan Türkist hareketin, büyük Türk imparatorluğu fikrinin halkımız için ne feci bir mahiyet taşıdığını gösterir. Bu sözlere her hangi bir ilâvede bulunmak, değerini azaltmaktan başka bir şeye yaramaz.

Ohalde yabancılar tarafından ve sadece kendi menfaatlerine bir alet olarak ortaya çıkarılan bu Turancı, Türkçü fikirlerin mürevviçlerine, Türk milletinin en gür bir sesle soyliyeceği bir tek şey vardır :

— Efendiler, ne halt ediyorsunuz ?

TUSTAV

(*), (**), (***) Nutuk, 1927 tabı, s. 432-433.

Niçin harp isterler!

«Harp zarurî ve hayatî olmalıdır. Hayatı millet tehlikeye maruz kalmadıkça harp bir cinayettir„. ATATÜRK

Harp taraftarlığı ırkçılığın ayrılmaz bir parçasıdır. Bugün ırkçılık iddiasını umumî politikasına prensip olarak kabul eden devletler totaliter devletlerdir. Bu devletler tarafından ırkçılığın ne gibi bir maksatla çıkarıldığından yukarıda kısaca bahsetmiştik. Irkçı olan bu devletler prensiplerinin tabiî ve zarurî bir neticesi olarak harp taraftarlığı ile maddî, manevî bütün varlıklarını seferber etmek suretiyle bütün cemiyeti bir harp makinesi haline sokmıya gayret etmişler, muvaffak da olmuşlardır. Yüksek ırkın ! diğerlerini idare imkânını kazanması, yüksek milletin diğer aşağı milletleri hakimiyeti altına alabilmesi için, biricik yol ve vasıta tabiatiyle harptır hem de istilâ harbi. Onun için ırkçılığın bu devletlerin ideolojilerine girmiş en mühim bir unsur olması icap eder. Irkçılığın liderleri ve mürevvicleri tarafından bu memleketlerde harpçılık lehinde ciltlerle kitaplar yazılmış, hakikî edebiyat yerine hiç bir edebî ve sanat kıymeti olmıyan muazzam bir harp edebiyatı yaratılmıştır. Gençlik müesseselerinde, mekteplerde ön safta ırkçılığı gözönünde bulunduran, Ortaçağı andıran bir terbiye sistemi tatbik edilmektedir. Çocuk en küçük yaşından itibaren harpçı bir ruhla yetiştirilir.

Irkçı olunca harpçı olmak da şarttır. Yoksa harp olmazsa ırkçılık hiç bir manâ ifade etmiyen boş bir söz olmaktan ileri geçemezdi.

Efkârı umumiyeyi harpçılık tarafına çekebilmek için, ırkçılığın ideolojisini yapan nazariyecileri ve onları takip eden diğer kalem erbabı her fırsatta harbin insan tabiatinde mevcut bir haslet ve milletlerin yaşayabilmesi için tabiî bir zaruret olduğunu,

---

NOT.— Sahife 8, satır 17 de «Dr. Riza Nur» yanlışlıkla "Ziya Nur„ dizilmiştir. Düzeltiriz.

ictinabı kabil olmadığını, harplerin medeniyet getirdiğini, ırkları yükselttiğini ve tasfiye ettiğini iddia etmişlerdir. Bunlara göre yerinde rahat rahat yaşayan ve kendi refah ve hayatını temin için sulh ve sükûn içinde, hiç kimseye zarar vermeden çalışan milletlere karşı açılan istilâ ve tecavüzî harpler mukaddes bir şeydir.

Bizim mahut ırkçılarımızda da aynı şeyi görüyoruz. Onlardaki ırkçılık fikri kendilerine ait orijinal bir buluş olmadığı gibi, ırkçılık prensibi Türk ırkçılığının kendine has müşahhas bir hususiyeti de değildir. Bizim ırkçılar da diğerlerinin bu hususdaki fikir ve görüşlerini aynen kullanmışlar, onların söylediklerini elifi elifine tekrarlamaktan başka bir şey yapmamışlardır. Bizim ırkçı Türkçülere göre de harp, insanî bir zarurettir, yaşamak için lâzımdır.

Bizdeki ırkçıların fikriyatçıları arasında geçinen bir Peyami Safa vardır, onu hepimiz yazılarından tanırız. İşte, malûm mektebin, malûm köhnemiş fikirlerini bir gramofon plâğı gibi tekrarlamaktan başka hiç bir şey yapmıyan bir mütefekkir !..

"Hayat bir mücadeledir.. Harp, canlı mahlûkların en alelâde fonksiyonudur„(*).

diyerek alelitlâk harbi canlı mahlûkun yemek, içmek gibi tabiî bir ihtiyacı halinde gösteriyor. En insaflı, en mutedil davrandığı zamanlarda bile "sulh ve harbi ayni şey olarak„ gösterir. «Birkaç damla kanın ikisi arasındaki iştirâk, heyecan ve hedef birliğini ortadan kaldırmıyacağını„ söyler(**).

Aynı fikri Peyami Safa'dan başka diğer bütün ırkçılarda da görürüz. Yalnız diğerleri onun gibi içine biraz felsefe çeşnisi karıştırarak tumturaklı cümlelerle ifade edemezler ve daha bayağı bir ifade ile ve açık söylerler. Meselâ Eyuboğlu M. Zeki isminde birisi, sulhu «dışı yaldızlı, içi kof ve ruhları, dimağları uyuşturan bir martaval» sayar(***).

Bir diğer fikir kahramanı da alelitlâk harbin lüzum ve zaruretini hocaları gibi ilmî(!) bir tarzda isbata kalkışamazsa da, onlardan kaptığı fikir kırıntılarile aşağı yukarı aynı tekerlemeyi yapar :

(*) *Çınaraltı* No. 38 : «İlim karşısında milliyetçilik».

(**) *Çınaraltı* No. 48 : "Milliyetçilikte ideal„.

(***) *Gök Börü*, S. 5 : «Kökten bir değişiklik lâzım».

«Savaşın insanî olduğunu düşünmeğe lüzum yoktur Milliyetçilikle savaş bölünemez bir bütünlüktür. Savaş millî davanın temelidir»(*).

Zaten umumiyetle düşünmiye de lüzum yoktur sadece verilen emri yerine getirmek gerek...

Aynı yaveleri derece derece değişen ifadelerle fakat aynı renk ve boyada bütün türkçülerde görmek kabildir.

Meselâ Nihal Adsız da *Çınaraltı* mecmuasının 35'ci sayısında «Türk gençliği nasıl yetişmeli?» başlığı ile yazdığı bir hezeyannamede :

«Biyoloji bakımından hayat bir savaştır. Tarih de hayatın «milletler arasındaki çarpışmalardan ibaret olduğunu ve medeni «yetin ilerilemesine de savaşların sebep olduğunu katî olarak isbat ediyor» diyor

Al Timur Kılıç imzasiyle, *Çınaraltı*'nın 7'ci sayısında çıkan "Harp„ adlı bir yazıda da mücadelenin değişmez bir kanun olduğu, insan ırkları arasındaki mücadelenin de harp olduğu ve harbın en büyük medeniyet nâkili vazifesini gördüğü söyleniyor.

Bugünkü harp başladığından beri Cümhurreisimiz İsmet İnönü'nün hemen hemen her nutkunda harp insanlık için bir âfet ve medeniyeti tahrip eden bir müsibet olarak gösterildiği halde bu efendiler harbi medeniyeti nakleden, tekâmül ettiren; iyi bir vasıta olarak ve ısrarla gösteriyorlar. Buna şaşmamak lâzımdır!

Bu ırkçı türkçülerin harple ilgili bütün yazılarına bir göz gezdirecek olursak söylediklerinin birbirinin aynı olduğunu, hiç bir yenilik göstermediğini görürüz. Nitekim yine aynı adam, aynı yazıda bu mevzularla az çok ülfeti bulunan ve yabancı dillerde bu mevzu etrafında çıkan eserlerden bir kaçını okumuş olan herkesçe malûm yavelerden birisini daha tekrarlıyarak «Harp iyi ırkları fena ırklardan tefrik eder, ırkları tekâmül ettirir, tasfiye eder» diyor.

Peki ama efnediler, ulu orta bir harptir tutturmuşsunuz! Hangi harpten bahsediyorsunuz? Mücerret olarak harba, cinsi ve mahiyeti tayin edilmeden ne aleyhtarlık, ne de taraftarlık edilebilir. Harplerin müşahhas olarak ele alınması ve öylece tetkik

---

(*) *Gök Börü*, Sayı: 2, "Savaş ve insanlık», Nuri Yeğün.

edilmesi lâzımdır. Harplerin mahiyetini tesbit için ise, ne maksatla yapıldığını tetkik etmek lâzımdır.

Taarruz ve istilâ harpleri, müdafaa harpleri var, millî kurtuluş harpleri var. Hiç şüphe yok ki bunlardan son ikisi mergup ve mukaddestir. Sulh ve sükûn içinde yaşarken hiç bir sebep olmadan, durduk oturduk yerde, vatanına bir yabancı tarafından tecavüz edilmiş bir milletin yurdunu, şerefini, namusunu korumak için giriştiği bir harp elbetteki mukaddestir, elbetteki meşru ve muhiktir. Yabancıların hükmü altında esir veya yarı esir yaşıyan bir milletin millî kurtuluşu, millî istiklâli için kalkınmasından, silâhına sarılmasından daha yüksek, daha asil ve mert bir hareket nasıl tasavvur edilebilir! Bu her iki nevi harp de bütün milletlerin hiç tereddütsüz son ferdine kadar genç, ihtiyar bütün efradını, bütün evlâtlarını varını yoğunu seve seve feda ettiği harplerdir. Bu harplerde milletler varlıklarını, en aziz bildikleri millî istiklâllerini korumak veyahut kazanmak için savaşırlar.

Tarihte, hakikaten insanlık için müterakkî bir adım teşkil eden, diğer nevi pek çok harpler de vardır. Her demokrat, her ileri düşünceli insan bu harpleri takdir eder, faydalı bulur. Müterakkî sayabileceğimiz harplerin yaşadığımız devirlere göre bir takım hususiyetleri de olmak lâzım gelir. Meselâ Avrupada millî devletlerin bir birlik halinde teşekkül ettikleri devre (1789 1871) esnasında pek çok harpler olmuştur. Bu harplerin her birinde yeni bir millî devletin kuruluşu, bir millî birliğin teazzuvu görülür ki, bu da bir harbin müterakkî, medeniyet ve insanlık hesabına hakikaten faydalı olması için kâfidir. Bu devirde yapılan harplerde millî devletlerin teşekkül, millî birliğin gelişmesi veya kurulması için, düşman olan yabancı mutlakiyet idarelerine karşı harp edilmiştir. 82 sene süren bu devrede Avrupa kıtasının belli başlı dört büyük millî devleti kurulmuştu: Fransa, Almanya, Avusturya-Macaristan, İtalya... Bu devletlerin teşekkülü ancak bir çok harplerden sonra tahakkuk edebilmiştir. Avrupada bu millî harpler zincirinde sonuncu halkayı teşkil eden 1871 Prusya—Fransa harbinde de Prusya, hem derebeyliğin dağınık idaresinden, hem de Fransız ve Rus mutlakiyet idarelerinin tazyikinden kurtulmuştu. Bu devredeki harplerde de alelusul rakip memleketler soyuluyordu, bir çok insanlar ölüyordu, şehirler harap oluyordu. Fakat bütün bunlar bu harplerin müterakkî ve insan medeniyetine,

milletlerin kurtuluşuna yardımcı mahiyetini ortadan kaldırmak için bir sebep teşkil edemezler

Fakat bundan sonraki devrede Avrupa kıt'asında geçen harpler büsbütün başka bir mahiyet almıştır. Artık başlıca millî devletler teşekkül etmiş, iktisat ve siyaset bakımından bütün dünya paylaşılmış, nüfuz mıntakaları halinde şu veya bu devletin elinde toplanmıştır. Bundan sonra gelen harplerde —tabiî bu devlerin birbirleriyle olan çarpışmaları— kuvvetlinin zayıfı ezmesi, elindeki lokmayı kapması, hiç değilse paylaşması bahis mevzudur. Fakat bu devrin de müterakki harpleri vardır Bunlar da herkes tarafından takdir ve takdis edilmeğe lâyiktir : kurtuluş harpleri, millî istiklâl harpleri

Müstemleke ve yarı müstemleke halklarının emperyalist devletlere karşı giriştikleri harpler de bu meyandadır. Ecnebilerin istilâsından yurdumuzu kurtarmak için giriştiğimiz millî savaşımız bunların en parlak ve muvaffak misallerinden birini teşkil eder.

Şimdi içinde bulunduğumuz harp şartları altında da muhik görülecek ve takdis edilecek bir harp tipi de müdafaa harbidir. Millî istiklâlini, yurdunu muhafaza ve müdafaa için istilâcılara karşı savaşan bir millet silahına sarılırken en asil, en şerefli bir hakkını kullanıyor demektir, en meşru bir yolda yürüyor ve mukaddes bir harbe girmiş demektir.

İstilâ emeliyle başka milletlere saldırmış, kendi siyasî ve iktisadî hâkimiyeti altına almak maksadiyle diğer milletlerin istiklâline balta vuranlara karşı bütün milletlerin; dolayisile beşeriyetin başına azılı bir belâ kesilen tecavüzü bertaraf etmek, milletlerin hür olarak istedikleri gibi yaşamasını temin etmek gayesiyle girişilecek harp de muhakkak ki meşru ve müterakki bir harptir; insanlık için faydalıdır.

Bunların dışında, emperyalist harpler dedikleri tecavüz ve istilâ harpleri de vardır ki bunlar hiç bir zaman hoş görülemez, mazur gösterilemez, takdir ve takdis edilemezler İşte bunun içindir ki biz alelitlak harpten bahsedilemez, ulu orta harp aleyhtarlığı veya taraftarlığı yapılamaz, demiştik .

Bütün dünya ırkçıları tarafından ileri sürülen bir iddia da yukarıda söylediğimiz gibi harplerin ırkları tasfiye ettiği, yükselttiği iddiasıdır. Buna akıl erdirmek cidden güçtür. Karşılıklı iki millet veya millet grupları birbirleriyle harp ediyorlar Cenkleşen bu milletlerden mağlup olanı, fazla zaiyat vereni için ırkın

yükselmesi ve tasfiyesi değil, şimdiki harp metodlarına ve gemi azıya almış ihtiraslara bakılırsa ırkın daha fazla inhizamı, inhitatı bahis mevzuu olabilir. Galip gelen taraf için vaziyet pek başka türlü değil. Bu harp sonunda tabiî bir çok zaiyat ve telefat vermiş olacak. Irkların, milletlerin medeniyet yolundaki ilerleyişlerinin ölçüsü olan kültür müesseselerinin, medeniyet eserlerinin harap olmasından sarfınazarla, muzaffer çıkan milletin harpçilik maneviyat ve cesaretinin yükselebileceği bir ihtimal olarak kabul edilebilse de biz bunu ırkın tasfiyesi olarak ele alamayız Birçok telefat vermek suretiyle, ırk itibariyle karışık olanların ortadan kalkması yolu ile mi ırk tasfiye olunacak?.. İnsanın aklına gayri ihtiyarî şöyle bir sual geliyor :

Harbe iştirâk eden orduların ezici çokluğunu teşkil edenler köy ve şehir çocuklarıdır; halktır; yoksa bu ırkçı efendiler bu halk tabakalarını hakir görüyorlar da ırkın tasfiyesi namına bunların ortadan kaldırılmasını mı istiyorlar? Bu nokta ırkçı efendilerce izaha mühtaç bir halde durmaktadır Ne ise biz yine sadede gelelim :

Mutlak olarak harp taraftarlığı yapan bu ırkçı türkçülerin istedikleri, bize tavsiye ettikleri harp nedir ? Nasıl bir harptır ? Tabiî bu meseleyi açıktan açığa pek ortaya atamıyorlar ama, bunu fikirlerinden çıkarmak mümkündür. Bazen coşarak kapalıca bir ifade ile dışarı vurdukları da vakidir. Meselâ : Oğuz Türkan isminde bir zıpçıktı *Gök Börü* mecmuasının birinci sayısında «Türkçülüğe bakış» adlı yazısında : «Anî bir hâdisenin ufuktaki o dağlara (tabiî Kafkas dağları kasdediliyor) bizi yıldırım hızıyla, yarın veya öbür gün yanaştırmıyacağı ne malûm?» diyor. İşte beklenen, tavsiye edilen harp !..

Irkçılar içinde bu adam kendini bilmezin biridir, onun sözleri bizim fikir davalarımız için esas olarak alınmaz diye itiraz edenler bulunabileceğini şimdiden tahmin ediyorum. Fakat Türkiyemiz her hangi bir yabancı devletin taarruz ve tecavüzüne uğramadığı müddetçe mahut türkçülerimiz tarafından bize tavsiye edilen harp, demin harp nevilerini ayırırken bahsettiğimiz sonuncu katagoriden bir harpten başka bir şey olamaz Böyle bir harbe ise Kemalizm prensipleri ve hükûmetimizin dış siyaseti de manidir. Ondan başka böyle bir harbin doğrudan doğruya yurdumuz ve milletimiz için faydalı olmıyacağına da hiç şüphe etmemek lâzımdır. bu ancak mütecaviz ve istilâcı devletlere bir hizmet olur; böyle bir hareket de ittifaklarımıza, dostluklarımıza

aykırı olduğu gibi bitarflık politikamızı da ihlâl eder.

Biz «yurdda sulh, cihanda sulh» taraftarıyız ; hiç kimsenin toprağında, varlığında gözümüz yoktur Şu halde efendiler, ne diye harpçılık çığırtkanlığı yapıyorsunuz ? Bu hareketlerinizle bizi —Atatürk'ün söziyle ifadelendirelim— bir cinayete mi sevketmek istiyorsunuz ? (*)

Yalnız totaliter sistemin değil, Totaliter devletlerin de aşıkı, hayranıdırlar!

Irkçı Türkçülerimizin demokrasi aleyhtarlığını herkes bilir. Bunu isbate hacet yoktur; görünen köye kılavuz istemez. Bozkurtçu, Gök Börücü gibi sokak çığırtkanlarının yazılarından tutunuz da daha ağırbaşlılarının gazete ve mecmualarında yaptıkları neşriyatın da hemen her satırında bunu sezmek mümkündür. Hattâ bunların demokrasi aleyhtarlığı okadar sarih, okadar küstahça ve cüretlidir ki kendilerine bahşedilen demokratik haklardan istifade ederek, hattâ Teşkilâtı Esasiye kanununuza, Kemalizm ve Cümhuriyet İnkılâbımızın prensiplerine, Cümhuriyet Halk Partisi programına aykırı ve zıt fikirlerini ortaya atmaktan bile çekinmezler Bunlardaki demokrasi aleyhtarlığı şüphesiz ki tesadüfî değildir. Bugün dünyanın hiç bir yerinde bir tek ırkçı yoktur ki, aynı zamanda demokrat ve demokrasiye taraftar olsun. Onlar halktan bahsettikleri, milliyetçilikten dem vurdukları zaman demagojilerinin en yüksek hünerini, marifetini gösterirler.

Bizim ırkçılarımız da Avrupadaki ülküdaşları gibidir. Onlar da demokrasi rejimini istemezler, totaliter idare sisteminin has-

(*) Harp hakkındaki fikirlerimizi kâfi derecede açık söylediğimiz için okuyucularımızın nazarında bizim de mahutların aksine olarak umumiyetle harp aleyhtarı olduğumuz zehabının uyanmıyacağını biliyoruz. Fakat her ihtimale karşı açıkça söyleyim ki istilâcılar tarafından yurdumuza yapılacak her hangi bir taarruza karşı milletimizin kahramanca savaşarak aziz yurdumuzu, millî istiklâlimizi korumasını ve böyle bir harpte millî satvetimizi göstermek için de şimdiden hazır bulunmaklığımızı can ve gönülden isteriz. Esasen bunun aksini düşünen bir türkün mevcudiyeti bile tehayyül edilemez.

retini çekerler. Bu totaliter rejim hayranlığı sadece bukadarla kalsa iyi.. Meselâ totaliter rejimle idare edilen Alman milletine, alman ordusuna, alman tekniğine hayranlıkla başlar.. Daha doğrusu propaganda da bu en mülâyim şekil olarak kabul ve tatbik edilir, hattâ bu hayranlıklar bazan okadar ileri gider ki, kabından taşarak, en mukaddes varlıklarımıza kadar dil uzatır.. Tapınma derecesine varan bu hayranlık, bazılarında, bugün bütün milletimizin medarıiftiharı olan ve icabı halinde yurdumuzu, millî istiklâlimizi, şeref ve namusumuzu kahramanca korumaya azmetmiş, hazır ve muktedir olan şanlı ordumuzu ve onun yüksek komutanlarını bile dolayisiyle küçük gösterecek dereceye çıkar. Hiç şüphesiz ki alman askerî tekniğini herkes gibi biz de takdir ederiz. Osmanlı saltanatı zamanında ordumuzun islâh ve tensiki işinde almanlardan ne kadar faydalandığımızı biliriz. Mamafih arada şunu da söyliyelim ki alman komutanları bizim ordumuzda çalıştılarsa bunu bizim milletimiz için değil, kendi devletleri hesabına ve ancak devletlerinin menfaatinin müsaadesi nisbetinde yapmışlardır. Her ne ise biz işin bu tarafını geçelim. Bu böyle olduğu halde ordumuzda generallik rütbesine kadar ulaşmış bir muharrir; Emir Erkilet, Von der Goltz paşanın «bir hiçten bir türk ordusu» kurduğunu söyledikten ve Türk-Alman silâh arkadaşlığını ballandıra ballandıra anlattıktan sonra "Türkiye topraklarında ve bizzat kendi eseri olan bir Türk ordusunun başında vefat ettiği için her halde teselli duyarak gözlerini dünyaya yummuş olacağından eminim„ diyor(*).

Birinci Cihan Harbinden beri bazılarının ağzından hiç dedüşmeyen, sakız gibi mütemadiyen çiğnenen şu Türk-Alman silâh arkadaşlığı.. Bunun nasıl bir tuzak olduğunu anlamak için bu silâh arkadaşlığının sonunda Türk milletine hüsran ve mağlûbiyetten başka ne verdiğini şöyle bir düşünmek kâfidir zannederiz. Von der Goltz paşanın şahsına gelince onun da Türkiye ve Türk ordusu hakkındaki şahsî düşüncelerinin bizim için pek de dostane telâkkisine imkân bırakmıyacak mahiyette olduğunu gösteren bazı delillere tesadüf ediyoruz(**).

(*) *Cümhuriyet* gazetesi, 1.5.942 «Von der Goltz paşa ve türk-alman silâh arkadaşlığı».

(**) 1897 senesinde yazılıp *Deutsche Rundschaw* mecmuasında intişar eden bir yazısında Von der Goltz paşa Türkiyenin Avrupadaki arazisini terkederek sadece Anaduluya çekilmesi fikrini iddia ediyor ve bu meyanda Boğazlar hakkında :

(Hükûmeti Osmaniyenin faaliyetini takip edenler bu kükûmetin Tür-

Her ne ise, şimdi asıl maksadımıza gelelim:

Millî istiklalimizin, hudutlarımızın kahraman bekçisi, bütün güvenimizi bağladığımız Türk Ordusunu Von der Goltz paşa bir hiçten yaratmış ve bu ordu bizzat Von der Goltz paşanın bir eseri imiş. Şimdi Von der Goltz paşanın yattığı toprakların müdafasını kahraman omuzlarına salâhiyetle alan ordu Türkiye Cümurhiyeti Ordusudur, Millî Türk Ordusudur. Von der Goltz paşanın ordusu değildir. Osmanlı saltanat ordusu da niçin onun eseri oluyormuş? Bu ordu bizzat Türk milletinin ve yüksek kumandanlarımızın eseri değil midir? Bu ordu bugünkü varlığını millete, Mustafa Kemal'e, İsmet İnönü'ye, Fevzi Çakmak'a, en büyük rütbeden en küçük rütbeli subayına varıncaya kadar komutanlarına borçlu değil midir? Von der Goltz paşanın bu orduda ne hakkı vardır? Bugünkü Erkilet Almanların eseri olabilir, fakat Türk Ordusu aslâ!. Almanlarla Umumî harpteki silâh arkadaşlığımızın bizi düşürdüğü feci mağlûbiyetten Türk milleti, Türk ordusu sadece kendi kuvvetiyle, kendi kendine güvenerek silkindi, kurtuldu.

---

kiyenin hayatına aslâ taallûk etmiyen mesail ile —ki bunların en mühimi Boğazlar meselesidir— vakıt geçirdiğini elbette farkeylemişlerdir. Halbuki son zamanlarda bunun da ehemmiyeti çok azaldı. Boğazların mesdudiyeti bugünkü günde Türkiye için bir zımanı emniyet ve mahfuziyet değil, belki bir sebebi gailedir).

(Doktor Yek "Balkan harbinden sonra Şarkta Almanya„ sahife 85)

Bundan başka,

(Balkan harbinin Bulgar zaferiyle neticelenmesi sebeplerini izah eden bir Bulgar zabiti:

" . . . Bulgar zabıtanı geçen ilkbaharda Goltz paşa tarafından bir Alman risalei mevkutei askeriyesine yazılıp müşarünileyhin 910 senesinde hazır bulunduğu Osmanlı manevraları hakkında tenkidatını havi bir makaleyi kemali dikkatle mütalea eylediler Bu makalede serdolunan mülâhazat zamanımızın en maaruf sevkülceyş muallimlerinden biri olan Goltz paşanın bizzat kendi tarafından Türkiyede mesbuk olan mesaisinde pek az semerat hasıl olduğunu ve orduyu Osmaninin kıymeti fenniyesi hakkında katiyen hayalata kapılmadığını ihsas ve işrab eylemekteydi. Goltz paşa efradı askeriyede manevra kabiliyeti mevcudiyetine müteva'kıf olan harekâtı asakiri Osmaniyeye icra ettirmek katiyen caiz olmadığını ve asakiri merkume bir kütlei kesife halinde sevk u idare edilmedikçe onlarla bir muvaffakiyet istihsali ihtimali hemen mefkut bulunduğunu makamı ihtarda beyan ediyor. Biz bunu okuduk ve o zaman Osmanlı ordusunun halini anladık..„ diyor).

Aynı eser, sahife 120—121.

Erkilet istediği kadar alman taraftarlığı yapabilir ama, general olarak çalıştığı orduyu bu derece düşürmek, milletimizi ve yüksek komutanlarımızı bukadar küçük görmek doğrusu biraz fazla. Hattâ insanı samimiyetle söylenildiğinden şüpheye düşürecek kadar fazla.. Böyle söylemekle Erkilet aynı zamanda millî kahramanlık menkıbeleriyle asırları dolduran askerî tarihimizi ve ananelerimizi de inkâr etmiş oluyor.

İşte böyle abes bir şekil alan totaliterizm hayranlığı mu hakkak ki kendi millî davalarımızın, öz sosyetemizin ortaya çıkardığı orijinal, millî ve mahallî şartların doğurduğu bir zaruret değildir Irkçılarımız şimdiye kadar göstermiş bulunduğumuz diğer ana prensipleri gibi bunu da taklitçilik yoluyla dışarıdan almışlardır.

Totaliterizm hayranlığının dışarı malı olduğunu belirtmek için yorulmıya bile değmez. Haricin tesiriyle yapıldığının en önemli burhanı da bu efendilerin sadece mücerret olarak totaliter rejim taraflarlığıyle kalmayıp, mevcut totaliter devletlere hayran olmaları ve bu hayranlıklarını da alenen açığa vurmayı kendilerine âdeta bir vazife bilmeleridir

Totaliter devletlerin gerek harpte, gerekse diğer her hangi bir sahada, en ehemmiyetsiz bir muvaffakiyeti bile, sanki kendilerine aitmiş gibi, bu adamların koltuklarını kabartır, bir bayram havası içinde, meselenin ehemmiyetine göre, uzun kısa neşeli günler geçirmelerine sebep olur. Böyle bir anda el alemden utanmasalar, sokak ortasında kucaklaşıp birbirlerini tebrik edecekler. Belki bunu da yaptıkları oluyor ama biz şahsen şahit olamadık.

Cümhariyet, *Tasviri Efkâr* gazeteleri başta olmak üzere ırkçı geçinen bütün neşriyatta, dağrudan doğruya veya dolayisiyle totaliter devletlere sempati gösteren, hulus çakan yazıları hergün bulmak mümkündür. Irkçılar sanki taksitle ödenecek bir borçmuş gibi bu hareketlerinde sadakat gösterirler. Totaliter devletlerin lehine yazı yazmak fırsatını bulmadıkları gün hiç değilse gazetelerindeki büyük puntolu başlıklarla bu borçlarını eda ederler.

Meselâ seciyesi her boyaya girmeğe müsait olan ve son zamanlarda da ırkcılığa kapılanan Yusuf Ziya Ortaç :

«Don nehri şrapnel yağmuru altında lâstik teknelerle ge«çildi. Karadenize dağlardan hücumbotları indirildi...

«Mucize ! Mucize !»(*).

diyerek haykırırken insanın gözü önüne babasının getirdiği bir hediyeye çok sevinen bir çocuğun heyecanlı neş'esi geliyor.

Bir gün Hitlerin bir nutkunu radyoda dinlerken almanca bilmediği halde, bu ne ses, bu ne ses ya Rabbim! diyerek heyecan ve sevinçten düşüp bayıldığı rivayet edilen(**) Peyami Safa'ya ne dersiniz ?

İşte bu Peyami Safa elinde ustaca kullandığı kalemine, vaziyet ve şartlara göre istediği şekilde elâstikî inhinalar verdirerek mütemadiyen totaliter devletleri metheder durur..

Bir çok yazıları usta bir gazeteci diliyle yazılmış âdeta bir methiyeden, bir kasideden başka bir şey değildir. Yalnız bu yazıların içinde her zaman, kimyadaki katalizör vazifesini görebilecek felsefe ve içtimaiyat terimleri, fikir ve söz kalabalığı bulunur. Türk okuyucunun ağzına acı gelecek zehirli hapları yaldızlayarak yutturmak lâzım geldiğini Peyami Safa pek iyi bilir :

«Tarihin yaman bir tecellisi olarak, büyük davamız lehine ilim, felsefe ve realite birbirine sarılıyor İşte yeni dünya —yeni nizam— bu eşsiz ve güzel kucaklışmadan doğuyor»(***)

Bu yazısında Peyami mücerret olarak ortaya attığı totaliter sistem hayranlığını neticede konkre bir halde totaliter devletlere kadar teşmil ediyor, bütün Avrupa milletlerinin ve hiç şüphesiz bu arada Türk milletinin de zararına kurmak için uğraşılan yeni nizama kollarını açıyor, gel, gel! diyor.

Yazılarında temkinli olmayı hiç bir zaman ihmal etmek istemediği halde Peyami bazen de hislerine fazlaca mağlûp olmaktan kendini kurtaramıyor. Bu harpte totaliter devletlerin zaferine

---

(*) *Çınaraltı*, No. 42. «Mucize».

(**) Peyaminin Hitlerin sesine bayılabileceği pek de gayri varit görülemez. Çünkü bu zatın anlaşılan Almanların sesine karşı bilhassa zafi vardır Çünkü ikinci, üçüncü derecede bir operet şarkıcısından daha ileri gidemeyen Erna Szak'ı da 24 Mart 942 tarihli *Tasviri Efkâr*'da «radyoda dinledim, bu bir ses değil mucizedir» diyerek göklere çıkarıyordu.

(***) *Çınaraltı*, No. 41. «İlim karşısında milliyetçilik, 60 felsefe ve milliyetçilik»

— öyle istediği için olacak — çabuk inandı ve bu inanını mevsimsiz, henüz sırası gelmeden açığa vurdu; biraz daha beklemesi icap ederdi :

«Tarihte hiç bir harp, zaferini bukadar peşin vermemiştir. «Âdeta bugünkü harp başladıktan sonra birbirini kovalayan yıl«dırım zaferleri ..»(*). Hakikaten biraz acele bir hüküm ! .

Herne ise bu efendiler istedikleri kadar totaliter rejim taraftarı olurlar, Kemalizmden uzaklaşırlar. Hattâ — milliyetçilikle pek kabili telif değil ama, biraz daha geniş davranarak söyleyelim — totaliier devletlere hayran da olabilirler.. İsteyen Hitlerin sesiyle bayılıp ayılsın, isteyen bıyıklarını taklit etsin, isteyen kâkülünü alnına doğru uzatsın(**).. Bu kendilerinin bilecekleri bir iş sayılabilir ve her koyun kendi bacağından asılır, deyip geçilebilir. Fakat iş maelesef bukadarla kalmıyor, bu hayranlığa aktif bir propaganda mahiyeti de veriliyor. İşte buna Türk efkârı umumiyesinin tahammülü yoktur. Bizi de onlara benzetmek istiyorlar. Halbuki biz Cümhuriyetimizin kurucusu Büyük Atatürk'ün dediği gibi yalnız kendimize benzeriz. Bu propagandanın pek çok kaideler daha da ileri götürülerek hükûmetimizin haricî siyasetine aykırı ve zıt bir istikamette inkişaf ettirildiği de oluyor. Yeni nizam makul ve iyi bir şey gibi gösterilmekle kalmıyor, yeni nizam hareketine bilfiil iştirâk etmemiz tavsiye edil yor. Yunus Nadi 20 ikinci teşrin 941 tarihli *Cümhuriyet* gazetesinde :

«Esas itibariyle Avrupa memleketlerinin kendi aralarında «iş birliğine dayanan yeni bir nizam çevresinde yeni bir hayat «merhalesine intikal etmelerini makul görmiyecek aklı başında «tek adam bulunmaz»

diyerek yeni nizamı daha mülayim bir şekle sokmak gayretini de göstermiş iken Peyami Safa 26.1.942 tarihli *Tasviri Efkâr*'da Avrupada bir kıt'a şuuru meydana gelmekte olduğunu, bizim de Avrupalı olduğumuzu ve yeni Avrupa kuruluşunda filî bir rol oynamamız lâzım geldiğini açıkça söyliyor.

Görülüyor ki neticede dönüp dolaşıp bizim de bu harbe, hem de totaliter devletlerle bir safta karışmaklığımız isteniyor. Hükûmetimizin mütemadiyen tekrarlanan şaşmaz bitaraflık siyasetine rağmen bu efendiler bu cür'eti nerden buluyor-

(*) *Çınaraltı*, No. 4, "İnsan yok; millet var».

(**) Oğuz Türkkan, Adsız.

ıar? Hükûmetimizin haricî siyasetine aykırı hareketleri sa dece Mihver taraftarlığı etmekle kalmaz; bunun tabiî bir neticesi olarak müttefikimiz ve dostumuz olan devletlere de çatılır, ağız dolusu küfürler, hakaretler yağdırılır. Meselâ kendisi bir çekirge kadar cılız olduğu halde coştuğu zaman, Peyami, koskoca dev Amerikayı : illetler içinde kıvranan veremli bir pehlivan gibi görür(*). Müttefikimiz İngiltereyi de tehdide varacak kadar ileri gider(**). Hele hepsinin birden, komşumuz Sovyetler birliğine karşı yazdıklarını zikre bile hacet yok.

Şu halde bu efendiler Cümhuriyet hükûmetimizin dış politikasını da beğenmiyorlar, ne istedikleri ise meydandadır Irkçılıklarının nereden geldiği, hangi harbi ve niçin istedikleri, bizim içtimaî bünyemizin kabul edemiyeceği bir rejimin aramızda avukatlığını, yardakçılığını yaptıkları anlaşıldıktan sonra bu efendilerin ne biçim milliyetçi oldukları kendiliğinden meydana çıkıyor. Milliyetçiliği başka kimselere vermemelerinin sebebine gelince, o da gayet basittir : çünkü milliyetçilik onların elinde bir kalkan vazifesi görüyor ve bu kalkanın altında onlar sadece bize aykırı ve zararlı fikirlerin spekülasyonunu yapmakla kalmıyor, bu zararlı görüşlerile, ağızlarından hiç düşürmedikleri ve sözde çok sevdiklerini durmadan tekrarladıkları milletlerine karşı suikastler hazırlıyorlar..

(*) *Tasviri Efkâr*, 11 Haziran 1941.

(**) *Tasviri Efkâr*, 18 Mart 1942.

TÜSTAV

Bu adamlar memleketimizde en koyu irticaı temsil ederler

«Türk milleti hâkimiyetine sahip olduğu bu devre gelinceye kadar iztırap ve inhitatına sebep olun avamilin mahiyetini anlamıştır. Bu avamili vahimenin herne şekil ve mahiyette olursa olsun tecdidi faaliyet etmesine müsamaha edemez !» **Atatürk**

Bugün bütün dünya ölçüsünde ırkçıların en mürteci zümreyi teşkil ettiğinden, bilmeyiz ki, aklı başında olanlardan hiç şüphe eden var mı ? İnsanlığın asırlarca süren mücadelelerden sonra elde ettiği hürriyet, müsavat, uhuvvet gibi şeylerin ortadan kaldırıldığı, hattâ bu ulu fikirleri dimağlardan ve kalplerden bile söküp atmak için barbarca metodlarla saldırıldığı, Ortaçağ zihniyetiyle kitapların merasimle yakıldığı, memleketlerinin şerefi ve medarı iftiharı olan şahsiyetlerin, alimlerin, mütefekkirlerin, sanatkârların memleketlerinin dışına kovulduğu, insan cemiyetinin asırlarca uğraşarak kazandığı kültürünün inkâr ve tahrip edildiği bir rejimde irticaların en koyusunun hüküm sürmekte olduğundan şüphe etmek için insanın gözlerini kapaması ve tarihi bilmemezlikten gelmesi icap eder. Bizim ırkçılarımız da aynı zihniyette kimselerdir.

Türkçü geçinen bu baylar ırkçılığı kabul ettikten sonra bu prensipin teferruatını da bütün mantıkî neticelerile benimsemek

zaruretindedirler. Almanca bir darbı mesel vardır: A diyen B yi de söylemelidir. Netekim de öyle oluyor. Bizim ırkçı Türkçülerimiz de fert hürriyetine, fikir ve vicdan hürriyetine, bütün insanların hem doğuş ve hem yaşayışında müsaviliğine, kadınların iş hayatında ve memleket idaresinde erkekler gibi aynı haklara sahip olmasına taraftar değildirler.. Bu fikirleri kabul edenler onların nazarında milliyetçi olmadıktan başka millet ve yurt için zararlıdır, haindirler. Onların nazarında Atatürk de, İsmet İnönü de, hakikî Kemalistler de, Cümhuriyet Halk Partisinin umdelerini tam manasiyle benimsemiş olan bütün türkler de türkçü değildirler. binaenaleyh milliyetçi değildirler. Bunu bittabi vaziyet icabı bugün açığa vuramıyorlar Fakat kendi içlerinden böyle düşündüklerine hiç şüphe yoktur. Meselâ: Atatürkün önderliğiyle Türk Tarih Kurumu'nun çalışmaları neticesinde ortaya çıkan tarih telâkki ve eserlerini tenkit ederken: «görülüyor ki Türk tarihi timarhane metodlarına göre kurulmak istenmiştir(*). diyen ve "Dalkavuklar sofrası„ isimli hezeyannamesiyle bugüne kadar gelen geçen türk millî inkılâpçılarının en büyüğü olduğunda bütün dünyanın ittifak ettiği Atatürkü tezyif eden Adsızın başka türlü düşünmesine imkân var mı! Aksini iddia etse yalan söylemiş olur.

Türk sosyetesinin bugün, manevî bir perişanlık içerisinde bulunduğunu söyliyen ve bundan kurtulmak için mutlaka dinde reformlar yapılmasını(**)istiyen ve dini vicdanlarımıza kuvvetle yerleştirmekten başka bir çare görmeyen(***) bir Orhan Seyfi bugünkü lâyik cümhuriyetimizi kuranlara ve onun başında bulunanlara samimî olarak takdir gözüyle bakabilir mi?

Kadınların iş hayatından evlerine dönmesini isteyen bu türkçü efendilerin «bütün dünyada kadınlar devletin yüce duraklarına kadar yükselirken, en ulu kahramanlar yetiştiren Türk kızlarının saygısız görülmesine aslâ katlanmıyacağız» diyen İsmet İnönü'ye, «dünya yüzünde gördüğümüz her şey kadının eseridir» diyen Atatürk'e samimî surette bağlı ve gerçekten hürmetkâr olmasına imkân tasavvur olunabilir mi?..

Millî kurtuluş inkılâbımızın bu iki büyük önderine karşı

(*) *Çınaraltı*, No. 1 «Türk tarihine bakışımız nasıl olmalıdır?»

(**) „ „ 41 «Dinî reform».

(***) „ „ 39 «Türkçülük ve din».

vaziyet böyle iken sadece onların yolunda sadakatla yürüyen diğer vatandaşlara karşı nasıl olabileceğini düşünmeğe bilinmez ki artık ihtiyaç kalır mı?

Maziye bağlılık, onu unutmamak; bugünü iyi anlamak, geçen günlerden ders alarak fenalıkları tekrarlamamak, birikmiş tecrübelerden istifade ederek daha iyi bir istikbal hazırlamak için gereken vasıfları kazanmak ve buna çalışmak için lâzımdır. Fakat bu bağlılık aslâ maziye dönüş şeklini almamalıdır.

Halbuki bu efendilerde iş böyle olmuyor. Onlar Türk İnkılâbının bütün kazançlarını tezyif ediyorlar; uzun fikir mücadelelerinin, yıllarca süren savaşların sonunda ulaştığımız bugünkü mevkiin ana desteklerini bir tekmede yıkmak istiyorlar. Meselâ kendini bilmezin biri ortaya çıkarak küflü bir edâ ile şapka inkılâbına «başlıkta türklük» yapalım, harf inkılâbına, «Okullarda grekçe, lâtince değil, gök türkçe, uygurca okutmalı, arapça, farsca, eski harfler hakkında malûmat verilmeli»(*) diyerek Cümhuriyet inkılâbının çok ileri birer adım olan müsbet verimlerine meydan okuyor. Geriliğe, Ortaçağ zihniyetine karşı açılmış haklı ve müterakki bir mücadelenin bu değerli semereleri artık Türk halkının kalbine yerleşmiş, Türk gençleri bu reformları tam manâsiyle benimsemiş bulunmaktadır. Türk halkı mukaddes bildiği bu inkılâpçı kazançlarına dil uzatılmasına müsaade edemez..

Irkçı türkçülerin en cüretlilerinden, en küstahlarından biri olan Adsız, ortaokullardan yabancı dil derslerinin kaldırılmasını istiyecek kadar ileri gidiyor(**). Bu adamın bir muallim olduğu da gözönüne getirilirse vaziyetin fecaati büsbütün sırıtır. Böyle bir teklif saltanat zamanında bile hoş görülemezdi. Bu nevi isteklerle ortaya çıkan bu adamların eski dızgallılardan, sarıklı softalardan ne farkı var?

Düşünce itibarile geçmiş devirlerin mürtecilerinden farksız olan bu efendiler tatbikatta memleketimizde mevcut hemen bütün mürteci kimselerle de bağdaşmış vaziyettedirler. Türk inkılâbını hazmedememiş, inkılâp neticesinde menfaatleri haleldar olmuş, eskiden beri yurdumuzu yabancılara peşkeş çekmiş bir çok kimseler şimdi bu karargâhta toplanmışlardır: İrtica olsun da nasıl olursa olsun!..

(*) *Gök Börü* No. 4, Oğuz Türkkan, «Milliyetçiliğe doğru».

(**) *Çınaraltı* No. 35, «Türk gençliği nasıl yetişmeli?»

Millî kurtuluş inkılabımıza iştirâk etmek hamiyetini(!) göstererek yola çıktığı halde «seciyesizdir» diyerek ve İneboludan yüz geri çevirterek inkılâp merkezimizin içine almak istemediği kimseler(*), inkılâbın ileri hamlelerini bir türlü kavrayamadığı ve muhalefet geçtiği için inkılâp karargâhından kovulanlar(**), şüpheli görülen hareketleri yüzünden inkılâp şeflerinin teveccüh ve emniyetini kaybederek iş başından uzaklaştırılanlar(***) şimdi bu türkçülerin birer şefi vaziyetindedirler.

Elhasıl yakın mazimizde ortaya çıkmış ve hiç birimizin henüz unutmadığı mürteciler, hangi sınıf ve zümreden olursa olsun hepsi bugünün modası bir kıyafet altında buraya gelmiş bulunuyorlar ve istedikleri şey yine aynı .. : geriye dönüş !..

Türk milleti terakki ve inkılâp yolunda ulaştığı mevzilerden bir adım geri çekilmek niyetinde değildir. Belki daha da ileri gitmeğe azmetmiştir. Onun için bu efendiler iyice bilmelidirler ki, istekleri katiyen yerine gelmiyecektir ve Türk milleti buna katiyen müsaade etmiyecektir..

NETİCE

Yukarıdan beri yazdıklarımızla bu efendilerin neye ve kime hizmet ettiklerini açığa vurabildiğimizi sanıyoruz. Bu adamlar davalarında samimî değildirler. Birçokları bizzat kendilerinin iddia ettikleri gibi şeflik hülyasında, en hafif manâaiyle meğaloman kimseler. Eğer bunlar fikir ve davalarında hakikaten samimî olsaydılar, fikir ve iddialarına ferağatle hizmeti bir gaye bilir ve aynı fikirler etrafında toplanmış göründüklerine nazaran birbirleriyle iyi geçinmeleri icap ederdi. Halbuki iş tamamile aksine... Her biri diğerinin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmakta, diğerleriyle âdeta yarış halinde.. Kendi aralarında geçen anlaşmamazlıklar ve kavgalardan dolayı İstanbul mahkemelerinde kim bilir kaç tane dava dosyaları var, mütemadiyen muhakeme edilir dururlar.

Şahsî menfaatler, bu efendilerin ef'al ve harekâtında ön safta gelen âmillerdir. Bize yabancı ve çok zararlı olan fikirlerin avukatlığını, vaizliğini yapabilmek de zaten başka türlü izah edilemez. Aralarında samimiyet bulunmadığını, siyasî bir takım emellerin hüküm sürdüğünü bizzat Dr. Rıza Nur da itiraf ediyor(****)

(*) Ak Babacı Yusuf Ziya.
(**) Dr. Rıza Nur. Ali ihsan Sâbis vesaire.
(***) Emekli general Emir Erkilet.
(****) "Hesap böyle verilir„ s. 25.

Vatan sevgilerinin de bir pamuk ipliğine bağlı ve sudan olduğunu yine zımnen kendileri itiraf ediyorlar.

Reha Oğuz bir gün Adsıza : "Başka birisi sizin uğradığınız haksızlıklara uğrasaydı, iradesi sarsılarak vatana ihanet etmeğe kadar giderdi»(*) diyor. Demek ki vatana ihanet bu efendi nazarında gayet basit, gayet kolay bir şey... Bunun için biraz haksızlığa uğramak, iradesi sarsılmak kâfi.. Ne kadar derin ve köklü vatan sevgisi ? !..

Adsız da kitabına, sadece iradesinin zayıf olmadığını isbat maksadiyle bu satırları almakla iktifa ediyor. Bu risalede rakibini altetmek için en ufak, en ehemmiyetsiz noktalar ve dedikodular üzerinde sahifelerle yazı yazıyor da bu hususa dokunarak muhatabının vatanseverliğinin derecesini açığa vurmak aklına veya daha doğrusu işine gelmiyor İşte bunlar böyle adamlar..

Vatanseverliklerinde bile samimî olmadıktan sonra bu efendilerin fikirlerinde samimî oldukları nasıl kabul edilebilir ? Meselâ Orhan Seyfi birkaç yazısiyle din meselesi üzerinde ısrarla duruyor, türkçülerin dindar olması şarttır, diyor. Fakat mutekid bir adam sıfatiyle mutlak olarak din tarafları olduğu için bunu yapmıyor; Türkler az bir istisnasiyle müslüman olduğu için türkçülerin dindar olması lâzımdır(**) diyor. Böyle bir maksat için sadece dindar görünmek de kâfi değil mi ? Sahte bir müslümanlık da aynı işi görür. Çünkü burada din sadece bir alet olarak kullanılıyor. Din hususunda böyle olduktan sonra diğer fikirlerinde de aynı maksadın hâkim olmasına hiçbir mani tasavvur edilemez..

Fakat bu adamlar okadar çok neşriyat yapıyorlar, okadar çok teşkilâtlı çalışıyorlar ki bir çok kimseleri bu batıl ve aykırı fikir hesabına kazanabiliyorlar Bütün yazılarında müthiş bir demagoji ve ağız kalabalığıyle millî hissiyata hitap etmek suretiyle birçok gençleri hakikaten kandırabiliyorlar. ellerindeki gazete ve mecmualardan maada Terakkii Maarif cemiyetinin çıkardığı Bozkurt yayını, Aylıkurt yayını, daha bilmem ne kurt yayını ismi altında bir sürü broşürler ve bir sürü kitaplar neşrediyorlar. Ellerinde bulundurdukları teşkilât, hattâ gizli cemiyetleri bile var. Yabancı türklerin ve tatarların maarif kültür vesaire gibi isimlerle kurdukları cemiyetler, resmî sıfatlarına tamamiyle aykırı bir şekilde plânlı olarak tam manâsiyle siyasî faaliyette bulunuyorlar ve genç dimağlara zehirli fikirlerini aşılıyorlar. İçlerinde muallim olanlar, memuriyet ve vazifelerini suiistimal ederek fikirlerinin propagandasını yapıyorlar.. Gençleri içine toplayan Bozkurt kahvehanesi, Turan kıraathanesi, Türkistan çay-

(*) Hesap böyle verilir.

(**) *Çınaraltı*, No. 39, "Türkçülük ve din„.

hanesi vesaire gibi isimlerle açılan kıraathanelerde gençlere ve mektep talebesine aynı kurt masalları mütemadiyen vaaz ediliyor. Divanyolu ve Üniversiteye yakın semtler bu kıraathanelerle doludur. Yaylım ateşi halinde durmadan devam eden böyle bir faaliyet neticesinde bazı gençleri iğfale tabiî muvaffak oluyorlar.

Bu itibarla ırkçı türkçüler arasında bu fikirlere, iddialara samimî olarak aldanmış gençler de bulunuyor. Bu gençler etraflarına dikkatli bir göz atacak olurlarsa önlerinde, arkalarında, yerli, yabancı kimlerin bulunduğunu görebilirler. Başlarında bulunanlar içinde kendi yurtlarından kaçtıktan sonra, milletlerinin sözde kurtuluşu namına, öz yurtlarının düşmanlariyle birleşmiş, beynelmilel irtica ile kucak kucağa çalışan kimseler var. Ecnebi ajanları, timarhane kaçkınları, dejenereler var. İnkılâbımıza set çekmek istiyen hertürlü mürteciler var. Bu efendilerin hayranlıklarını, çığırtkanlıklarını yaptıkları totaliter devletlerin ise Türkiyemiz hakkındaki emelleri malûm.. Bu, Osmanlı saltanat hükûmeti zamanındakinin tamamiyle aynıdır. Bugünkü şartlar bu isteklerin açığa vurulmasına mani oluyorsa, artık ortadan kalktı demek değildir. İngiltere imparatorluğuna karşı mücadelede Almanlar Türkiyeyi bir geçit saymakta, Sovyetlere karşı mücadelelerinde bir alet olarak kullanmak istemektedirler.

Dr. Kurt Köhler tarafından Türkiyede alman propagandasının ana hatları hakkında alman propaganda nazırına verilen bir raporda bakınız Türkiyemiz için ne söyleniyor:

«Balkan memleketleri organik olarak Almanyaya bağlıdırlar ve bunlar Küçük Asyaya doğru bir köprü vazifesini görürler. Anadolu ise jeopolitik bakımdan bütün ön Asya ve Mısır için bir geçittir. Gazi Mustafa Kemal Türkiyesi zihniyet, dinî hayat vesaire gibi bazı farklara rağmen diğer müslüman memleketleri tarafından halâ önder bir devlet olarak tanınmakta ve sevilmektedir»(*).

Vaziyet böyle olunca totaliter devletlerin Türkiyeye niçin ehemmiyet verdikleri kendiliğinden ortaya çıkar. Kısacası, bu efendilerin iftiharla çığırtkanlığını yaptığı devletlerin toprakları-mızda gözü vardır. İtalyanların mücessel imparatorluklarının hudutlarını nereye kadar uzatmak istediklerini hepimiz biliriz.

Beynelmilel vaziyet ve bugünkü harp şartları kahraman ordamuzun şanlı satveti ve hükûmetimizin uzak görüşlü haricî poli-

*) Yakın Şarkta Alman propagandası hakkında bir muhtıra, sahife 11. Yazan : Dr. Herbert Melzig.

tikası bu devletlerin birgün Türkiyemize saldırmasına mani oluyorsa, tehlike yok demek değildir.

Tehlike elle tutulur derecededir. Devlet ve hükûmet şeflerimizin nutuklarında her zaman işaret ettikleri tehlike işte budur ve her zaman hazır bulunmamız için verdikleri emirler bu yüzdendir. Bu devletler evvelce olduğu gibi şimdi de ve her yerde takip ettikleri usule sadık kalarak bizi de içimizden kazanmağa uğraşıyorlar. Fakat bizim yurdumuz ne bir Kisling Norveçi, ne de bunun benzerlerinden birisidir.

Türk milletinin münevverleri olduğu gibi halk kütleleri de bizdeki ırkçıların nasıl olduğunu biliyor. Bizzat kendi arkadaşları tarafından bile bir ruh hastası olarak gösterilen bir Oğuz Türkkan 18 milyonluk "Türkiyenin gençliğine türkçülük dersi veriyorum„(*) diyecek kadar küstah olabilir. Hakikî Türk gençliği bu adamların, bu cereyanın hakikî mahiyetini anlayacak kadar uyanık ve yurt meselelerinde hassastır. Atatürk'ün Cümhuriyet ve İnkılâbı emanet ettiği gençliğin böyle bir adamın derslerine ihtiyacı olmaz. O dersini büyük hocaları Atatürk, İsmet İnönü ve bizzat realiteden almış ve almaktadır.

Kendilerinden başka hiç kimseye yurtseverliği ve milliyetçiliği vermiyen bu efendilerin ne yaptıkları, yurdumuza, milletimize ve inkılâbımıza, dolayisiyle ihanet şeklinde nasıl bir tehlike teşkil ettiklerini gösterdikten sonra bütün Türk milleti namına kendilerine aorabiliriz :

Peki ama efendiler sizin milliyetçiliğiniz ve yurtseverliğiniz bu mu ? Türk milletine onları başka devletlerin hesabına mahve sürüklemekle mi muhabbet ve bağlılık gösterilir ? Hayır, Türk milletini siz yalanlarınızla uzun zaman kandıramazsınız. Yurtsever ve milliyetperver maskesi altında hakikî çehrenizi, Türk vatanını, milletini, istiklâlini, yurdunu samimî, hakikî bir sevgiyle seven, yurdun ve bu milletin istiklâlini korumak için sıra gelirse hayatını fedadan çekinmiyecek olan evlâtları çırıl çıplak ortaya atmayı kendilerine bir vatan borcu bileceklerdir.

Ben bu vatanın, bu yurdun böyle bir evlâdı olduğum için benim gibi olan bütün yurtdaşlarlarımı sizin gibilerle hakikî bir mücadeleye çağırabilmek ve sizin hakikî hüviyet ve çehrenizi meydana çıkarmak istiyor, ve evvelâ ben elimi yüzlerinizi örten maskelere doğru uzatıyorum.

Bu broşür yüzlerinizdeki maskeleri söküp atamazsa bile, hiç olmazsa, sıyrılan maskenin aralığından arkada başka çehreler, dış hüviyetinizin gerisinde başka hüviyetler bulunduğunu gösterebilirse ne mutlu bana...

(*) *Gök-Börü* No. 5, "Yeni genç"

BASILDIĞI YER
Akün Basımevi
İSTANBUL

TÜSTAV
ARŞİV
BELGESİ

TÜSTAV

Fiatı 30 Kuruş